

Arrest

nr. 300 761 van 29 januari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat P. J. P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 18 januari 2024 (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J. P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1 van dezelfde wet bepaalt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen een beslissing als bedoeld in artikel 57/6/1, § 1, tweede en derde lid;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6, § 3, eerste lid, bedoelde beslissing van niet-ontvankelijkheid. Het verzoekschrift wordt echter ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is, wanneer het een beslissing tot niet-ontvankelijkheid betreft op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en de vreemdeling zich, op het ogenblik van zijn aanvraag, bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering.

De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De beroepstermijnen zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

2. De bestreden beslissing is genomen op 18 januari 2024, en werd aan verzoeker betekend op diezelfde dag. Uit de motieven ervan alsook uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker reeds eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, waarvan de laatste op 17 oktober 2023 met een herbevestiging op 3 januari 2024 van dit voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist dit niet.

Bijgevolg is de onderhavige vordering in principe een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering, en bedroeg de beroepstermijn vijf dagen, en geen tien zoals verzoeker betoogt.

3. Verder bevraagd over de tijdigheid van zijn vordering, doet verzoeker, met verwijzing naar de artikelen 39/57 en 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet, ter zitting gelden dat er slechts sprake is van een “tweede” verwijderingsmaatregel wanneer het eerder bevel tevens werd afgeleverd in een gesloten centrum, *quod non in casu*. Er wordt betoogd dat verzoeker niet opgesloten zat op het moment van het eerste/eerder bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij pas opgesloten zat op het moment dat het (tweede) bevel van 18 januari 2024 gegeven werd. Verzoeker voert aan dat er pas een udn-karakter ontstaat op het moment dat men opgesloten zit en dat de beroepstermijn enkel kan ingekort worden van 10 naar 5 dagen als de voorwaarde van opsluiting vervuld is.

Verzoeker geeft met dit betoog evenwel een eigen interpretatie aan de artikelen 39/82, § 4, tweede lid en 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet en voegt aan deze artikelen een voorwaarde toe die niet valt te lezen in de bepalingen zoals hierboven geciteerd.

De Raad benadrukt dat artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel evenwel moet ingediend worden binnen de vijf dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is, dit zonder enige voorwaarde van opsluiting zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt.

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Artikel 1, 5° van dezelfde wet definieert de terugkeer als volgt:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf;”

Verzoeker betwist geenszins de voorgaande vaststelling dat hem reeds eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, waarvan de laatste op 17 oktober 2023 met een herbevestiging op 3 januari 2024 van dit voormeld bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker weerlegt dit niet.

Waar verzoeker nog wijst op de aangevoerde hogere rechtsnormen waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM, moet opgemerkt worden dat het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals vervat in artikel 13 van het EVRM, niet verhindert dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten, worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak) en voor zover de kern zelf van het recht niet illusoir zou worden gemaakt (EHRM 24 oktober 1979, Wintenverp t. Nederland, 114). Verzoeker brengt geen enkel element aan waaruit zou kunnen blijken dat de thans voorziene beroepstermijn(en) in de Vreemdelingenwet inzake de vorderingen tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid arbitrair, onredelijk of een vorm van machtsafwending zou(den) zijn. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wel degelijk werd gemotiveerd aangaande de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker maakt verder overigens geenszins gewag van overmacht.

De Raad wijst erop dat van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid enkel kan worden afgezien wanneer een verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht werd verhinderd haar verzoekschrift tijdig in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass., 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Overmacht moet worden aangetoond en kan niet worden vermoed. Verzoeker blijft hiertoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande moet worden geoordeeld dat verzoeker geen elementen bijbrengt die de toepassing van de verkorte termijn van vijf dagen in het geval vanaf een tweede verwijderingsmaatregel, zoals in casu het geval is, in de weg zouden staan.

Het op 28 januari 2024 ingediende verzoekschrift, gericht tegen een beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 18 januari 2024, werd ingediend buiten de termijn van vijf dagen en is dus laattijdig. Ambtshalve moet dan ook worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU